Rada
Evropské unie

Brusel 27. května 2016
(OR. en)

9479/16

Interinstitucionální spis:
2016/0151 (COD)

AUDIO 68
DIGIT 55
MI 382
CONSOM 121
IA 28
CODEC 744
TELECOM 98

PRŮVODNÍ POZNÁMKA

Odesílatel:	Jordi AYET PUIGARNAU, ředitel, za generálního tajemníka Evropské komise
Datum přijetí:	26. května 2016
Příjemce:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generální tajemník Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2016) 287 final
Předmět:	Návrh SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb s ohledem na měnící se situaci na trhu

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2016) 287 final.

Příloha: COM(2016) 287 final

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 25.5.2016
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb s ohledem na měnící se situaci na trhu

(Text s významem pro EHP)

{SWD(2016) 168 final}
{SWD(2016) 169 final}
{SWD(2016) 170 final}
{SWD(2016) 171 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Prostředí audiovizuálních médií se vzhledem ke stále větší míře sbližování mezi televizí a službami šířenými po internetu rychlým tempem mění. Spotřebitelé stále častěji přistupují k obsahu na vyžádání prostřednictvím inteligentních/hybridních televizí a přenosných zařízení. Zejména mladí spotřebitelé sledují videa, včetně obsahu vytvářeného uživateli, na internetu. Tradiční vysílání v EU zůstává silné, pokud jde o sledovanost, příjmy z reklamy a investice do obsahu (přibližně 30 % příjmů). Začínají se však objevovat nové obchodní modely. Subjekty televizního vysílání rozšiřují své on-line aktivity a noví účastníci, kteří nabízejí audiovizuální obsah prostřednictvím internetu (např. poskytovatelé videa na vyžádání a platforem pro sdílení videonahrávek), jsou stále silnější a soutěží o stejné publikum. Televizní vysílání, video na vyžádání a obsah vytvářený uživateli však podléhají různým pravidlům a různým úrovním ochrany spotřebitele.

Strategie pro jednotný digitální trh v Evropě[1] vyzývá k modernizaci směrnice o audiovizuálních mediálních službách[2] tak, aby tyto změny v oblasti trhu, spotřeby a technologie odrážela. To vyžaduje, aby se Komise zaměřila na oblast působnosti směrnice o audiovizuálních mediálních službách a na povahu pravidel platných pro všechny účastníky trhu[3] (zejména pravidel podporujících evropská díla[4]), pravidel na ochranu nezletilých osob a pravidel reklamy.

Na základě tohoto závazku a v souladu s požadavky na „zlepšení právní úpravy[5]“ provedla Komise hodnocení *ex-post* (nazývané také „REFIT“). To posuzovalo účinnost, účelnost, podstatnost, soudržnost a přidanou hodnotu směrnice o audiovizuálních mediálních službách pro EU a vymezilo oblasti, které mají potenciál pro zjednodušení, aniž by byly ohroženy cíle směrnice.

• Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky

Směrnice Rady 89/552/EHS ve znění směrnic 97/36/ES a 2007/65/ES a kodifikovaná směrnicí 2010/13/EU (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) zahrnuje jak pravidla pro „televizní vysílání“, tak pro audiovizuální mediální služby na vyžádání. Tento návrh zohledňuje změny audiovizuálního prostředí od poslední revize s cílem zajistit, aby směrnice

---

[1] Sdělení Komise „Strategie pro jednotný digitální trh v Evropě“, 6. května 2015, COM(2015) 192 final, http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication_en.pdf

[2] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EHS ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách).

[3] Strategie pro jednotný digitální trh konkrétněji uvádí, že „Komise prozkoumá, zda by měl být stávající systém pravidel platných pro vysílání a pro služby na vyžádání upraven. Zváží rovněž, zda by měly být současný rozsah či pravidla rozšířeny tak, aby zahrnovaly nové služby či subjekty, které nejsou v současné době podle této směrnice považovány za audiovizuální mediální služby, a/nebo poskytovatele, které nespadají do její stávající zeměpisné působnosti.“

[4] Strategie pro jednotný digitální trh také zmiňuje, že „Komise bude rovněž připravovat opatření na propagaci přehledů evropských děl v rámci platforem videa na vyžádání“.

[5] Hodnocení směrnice o audiovizuálních mediálních službách REFIT je ohlášeno v pracovním dokumentu útvarů Komise „REFIT: zmapování *acquis*, první výsledky“ (SWD(2013) 401 final) a je součástí pracovního programu Evropské komise 2015 (příloha 3 COM(2014) 910 final ze dne 16.12.2014)

o audiovizuálních mediálních službách poskytovala modernizovaný a flexibilní právní rámec zaměřený na budoucnost.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Tento návrh doplňuje stávající právní předpisy EU, zejména směrnici o elektronickém obchodu 2000/31/ES, směrnici 2003/33/ES týkající se reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky, směrnici 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách a směrnici 2011/93/EU o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a dětské pornografii.

V prosinci 2015 přijala Komise návrh Evropského aktu přístupnosti[6], který stanoví požadavky na přístupnost pro širokou škálu výrobků a služeb včetně audiovizuálních mediálních služeb. Z tohoto důvodu revize směrnice o audiovizuálních mediálních službách otázku přístupnosti neřeší.

Směrnice 2000/31/ES o elektronickém obchodu

Stávající směrnice o audiovizuálních mediálních službách se nevztahuje na obsah vytvářený uživateli, který je nabízen na platformách pro sdílení videonahrávek, neboť poskytovatelé služeb platforem pro sdílení videonahrávek často nenesou redakční odpovědnost za obsah uložený na těchto platformách. V řadě případů se na tyto služby vztahuje směrnice o elektronickém obchodu, protože představují služby informační společnosti.

Směrnice o elektronickém obchodu nevyžaduje, aby zprostředkovatelé dohlíželi na obsah, jemuž poskytují hosting; ve skutečnosti zakazuje členským státům, aby ukládaly obecnou povinnost dohledu nebo povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost (článek 15). Podle směrnice o elektronickém obchodu se na zprostředkovatele – konkrétněji poskytovatele takzvaných „hostingových služeb“ (či „služeb shromažďování informací“) – vztahuje výjimka z odpovědnosti za jakékoli protiprávní informace, které ukládají (článek 14). Poskytovatele lze považovat za poskytovatele hostingových služeb čili služeb shromažďování informací ve smyslu směrnice o elektronickém obchodu pouze v případě, že předmětné informace neznají ani nad nimi nemají kontrolu. Tuto výjimku z odpovědnosti lze uplatnit pouze v případě, že poskytovatelé zajistí, že pokud je zjištěn protiprávní obsah, ihned přijmou opatření vedoucí ke znemožnění přístupu k němu nebo k jeho odstranění.

Tento návrh by v některých bodech doplnil směrnici o elektronickém obchodu, jak je vysvětleno v oddíle 5 níže, přičemž by jím nebyla nijak dotčena výše uvedená ustanovení směrnice o elektronickém obchodu ani její článek 3 o vnitřním trhu.

Směrnice 2003/33/ES o reklamě na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícím s tabákovými výrobky

Směrnice 2003/33/ES zakazuje reklamu na cigarety a jiné tabákové výrobky v tisku a jiných tištěných publikacích, v rozhlase a ve službách informační společnosti. Rovněž zakazuje sponzorství rozhlasových programů a přeshraničních akcí tabákovými společnostmi. Kromě toho 14. bod odůvodnění směrnice 2003/33/ES jednoznačně stanoví, že směrnice o audiovizuálních mediálních službách zakazuje všechny formy audiovizuálních obchodních sdělení týkajících se cigaret a jiných tabákových výrobků ve službách vysílání. Tato omezení

[6] COM(2015) 615 (http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=COM%3A2015%3A615%3AFIN).

byla prostřednictvím následných změn rozšířena na všechna audiovizuální obchodní sdělení včetně sponzorování a umístění produktu v audiovizuálních mediálních službách (čl. 9 odst. 1 písm. d), čl. 10 odst. 2 a čl. 11 odst. 4 písm. a) směrnice o audiovizuálních mediálních službách). Kromě toho podle čl. 20 odst. 5 písm. e) směrnice 2014/40/EU o výrobě, obchodní úpravě a prodeji tabákových a souvisejících výrobků[7] se zákazy vztahující se na sdělení týkající se tabákových výrobků podle směrnice o audiovizuálních mediálních službách vztahují rovněž na elektronické cigarety a náhradní náplně. Zákaz obchodních sdělení ve vztahu k tabákovým a souvisejícím výrobkům se připomíná v jednom z bodů odůvodnění směrnice, která je nyní navrhována.

Směrnice 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách

Směrnice o nekalých obchodních praktikách je hlavním právním předpisem upravujícím obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jako je například klamavá reklama, v EU. Vztahuje se na všechny obchodní praktiky vůči spotřebitelům před transakcí, v jejím průběhu a po ní, a to jak online, tak offline.

Směrnice o nekalých obchodních praktikách poskytuje tři úrovně ochrany spotřebitele:

1) Černou listinu 31 konkrétních obchodních praktik, které jsou zakázány za všech okolností;

2) Klamavé a agresivní praktiky – je nutno posuzovat případ od případu;

3) Obecný zákaz nekalých praktik, které jsou v rozporu s profesionální péčí – je nutno posuzovat případ od případu.

Směrnice 2011/93/EU o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii

Směrnice o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii provádí v rámci Unie harmonizaci trestných činů týkajících se pohlavního zneužívání spáchaných na dětech, pohlavního vykořisťování dětí a dětské pornografie. Stanoví rovněž minimální sankce.

- **Soulad s mezinárodněprávními závazky**

Celkem 21 členských států EU je smluvními stranami Evropské úmluvy o přeshraniční televizi z roku 1989 (CETS č. 132), která byla změněna protokolem z roku 1998. Unie není smluvní stranou této úmluvy.

Tato úmluva umožňuje smluvním stranám uplatňovat přísnější nebo podrobnější pravidla na programové služby vysílané subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci.

V rozsahu, v němž jsou některá stávající pravidla směrnice o audiovizuálních mediálních službách méně přísná než pravidla této úmluvy, mohlo provádění pravidel směrnice o audiovizuálních mediálních službách členskými státy EU, které jsou smluvními stranami úmluvy, vést k určitým rozdílům mezi členskými státy EU, pokud jde o jejich mezinárodní závazky, v závislosti na tom, zda jsou smluvními stranami úmluvy, či nikoli. Bude tomu tak

[7] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU ze dne 3. dubna 2014 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových a souvisejících výrobků a o zrušení směrnice 2001/37/ES (Úř. věst. L 127 29.4.2014, s. 1).

rovněž v případě některých změn obsažených v tomto návrhu, jimiž se do směrnice o audiovizuálních mediálních službách vkládají další pravidla, která jsou méně přísná než pravidla dotčené úmluvy.

Ve věcech, na něž se vztahuje směrnice o audiovizuálních mediálních službách, získala Unie výlučnou pravomoc uzavírat mezinárodní dohody. Jakékoli změny povinností vyplývajících z této úmluvy by tedy vyžadovaly opatření ze strany Unie.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Směrnice o audiovizuálních mediálních službách je založena na pravomoci EU koordinovat zákony členských států s cílem dosáhnout volného pohybu služeb na vnitřním trhu (čl. 53 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 62 SFEU).

• Subsidiarita (pro nevýlučné pravomoci)

Celoevropský rozměr audiovizuálního trhu neustále roste, a to zejména v důsledku nárůstu služeb poskytovaných on-line a skutečnosti, že televizní kanály získávají stále více mezinárodní charakter. Na konci roku 2013 bylo v EU zřízeno 5 141 televizních kanálů (nepočítaje místní kanály a pořady). Z toho bylo téměř 1989 zaměřeno na zahraniční trhy (v EU nebo mimo EU). Tento podíl se zvýšil z 28 % v roce 2009 – kdy byly zaváděny – na 38 % v roce 2013. Pokud jde o služby videa na vyžádání, pochází v průměru 31 % těchto služeb dostupných v jednom členském státě z jiné země EU (2015). To dokládá trvalou přidanou hodnotu zásahu EU.

Tento návrh je v souladu jak se zásadou subsidiarity, tak se zásadou proporcionality, protože obecně zachovává přístup minimální harmonizace a zlepšuje mechanismy odchylek a obcházení. To umožní členským státům, aby zohlednily své vnitrostátní podmínky. Členské státy v praxi přijaly přísnější pravidla, zejména pokud jde o definici audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, zřízení vnitrostátních regulačních orgánů, propagaci evropských děl, ochranu nezletilých osob a obchodní sdělení.

Vzhledem k tomu, že směrnice o audiovizuálních mediálních službách zajišťuje minimální harmonizaci, lze stávající pravidla zjednodušit pouze na úrovni EU.

Pokud jde o rozšíření oblasti působnosti směrnice o audiovizuálních mediálních službách na platformy pro sdílení videonahrávek, zajišťuje opatření EU soudržnost se službami, na které se tato směrnice již vztahuje. Maximální harmonizace v této oblasti zabrání případné budoucí rozdrobenosti vyplývající z vnitrostátní intervence.

• Proporcionalita

Jak bylo uvedeno výše, tím, že tento návrh zachová mechanismy spolupráce a přístup spočívající v minimální harmonizaci, bude v souladu se zásadou proporcionality.

• Volba nástroje

Navrhovaná směrnice doporučuje používání společné regulace a samoregulace, zejména s ohledem na ochranu nezletilých osob, boj proti nenávistným projevům a obchodní sdělení.

Má se za to, že tyto režimy jsou hlavními zúčastněnými stranami všeobecně přijímány a umožňují účinné prosazování.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

• Hodnocení *ex post* / kontroly účelnosti platných právních předpisů

Celkově lze dospět k závěru, že cíle směrnice o audiovizuálních mediálních službách jsou stále relevantní. Při hodnocení bylo zjištěno, že zásada země původu umožnila rozvoj a volný pohyb audiovizuálních mediálních služeb v celé EU s právní jistotou a měla za následek nižší náklady na dodržování předpisů pro poskytovatele a větší výběr pro spotřebitele.
Hodnocení REFIT dospělo k závěru, že existuje prostor pro zjednodušení, zejména u postupů, které podporují uplatňování zásady země původu (tj. kritéria určující pravomoc, do které spadají poskytovatelé, postupy při uplatňování odchylek a postupy spolupráce, které v konkrétních případech omezují svobodu příjmu a přenosu), a u některých pravidel obchodních sdělení. Některá další pravidla již nejsou vhodná pro dosahování politických cílů, a to především v důsledku vývoje na trhu a změn sledovacích návyků. Směrnice je rovněž zjednodušena sladěním pravidel na ochranu nezletilých osob u televizního vysílání a služeb na vyžádání.

• Konzultace zúčastněných stran

V roce 2013 zveřejnila Komise zelenou knihu[8] *„Vstříc plně integrovanému audiovizuálnímu světu: růst, tvorba a hodnoty“* a vyzvala zúčastněné strany, aby se podělily o své názory na měnící se mediální prostředí a internet bez hranic, zejména pokud jde o podmínky na trhu, interoperabilitu a infrastrukturu a důsledky pro pravidla EU. Výsledky této zelené knihy se odrážejí v dokumentu poskytujícím zpětnou vazbu a shrnutí odpovědí, které zveřejnila Komise v září 2014[9].

S ohledem na současnou revizi směrnice o audiovizuálních mediálních službách uskutečnila Komise veřejnou konzultaci[10] s názvem „Směrnice o audiovizuálních mediálních službách – Mediální rámec pro 21. století“, která se konala od 6. července 2015 do 30. září 2015.

Hlavní výsledky, pokud jde o možnosti politiky do budoucnosti, byly následující:

– sbližování názorů všech zúčastněných subjektů ohledně potřeby případných změn pravidel týkajících se oblasti působnosti směrnice, přestože mezi zúčastněnými subjekty nepanoval žádný společný vzorec ani jednoznačný názor, pokud jde o další postup,

– sbližování názorů na potřebu zajistit nezávislost vnitrostátních regulačních orgánů,

– podpora všech zúčastněných subjektů ohledně zachování *statu quo*, pokud jde o zásadu země původu; vysílací povinnost / dostupnost; přístupnost pro osoby se

[8] http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values

[9] https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies

[10] http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st

zdravotním postižením; pravidla týkající se významných událostí pro společnost, krátkých zpravodajských příspěvků a práva na odpověď,

– mezi zúčastněnými subjekty nepanovala jednoznačná shoda ohledně obchodních sdělení, ochrany nezletilých osob nebo podpory evropských děl.

Mezi jednotlivými skupinami přispěvatelů se objevily následující trendy:

– Poměrně značná část zástupců odvětví vysílání požadovala zajištění rovných podmínek buď regulací nových služeb a/nebo zajištěním větší pružnosti stávajících pravidel.

– Spotřebitelské organizace vyzývaly k posílení pravidel směrnice o audiovizuálních mediálních službách, jejichž cílem je chránit diváky, zvláště zranitelné diváky.

– Odvětví internetu, telekomunikací a informačních a komunikačních technologií (ICT) vyzývaly k upuštění od další regulace s cílem zachovat inovace.

– Průmysl obsahu vyzýval k posílení pravidel zaměřených na podporu evropských děl napříč všemi audiovizuálními mediálními službami.

• **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Komise vycházela z následujícího externího odborného poradenství:

– Politická doporučení od **jiných institucí EU**, zejména od Evropského parlamentu,[11] Rady[12], Evropského hospodářského a sociálního výboru[13] a Výboru regionů[14].

– **Sběr dat o nákladech a přínosech směrnice o audiovizuálních mediálních službách**[15]**.** Tento dotazník vypracovala pracovní skupina regulačních orgánů audiovizuálních služeb členských států svolaná Evropskou komisí. Byl předložen regulačním orgánům členských států v rámci skupiny evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA[16]), příslušným odvětvím průmyslu a spotřebitelským organizacím. Dotazník byl rozeslán v květnu/červnu 2015. Dotazoval se na výhody a nevýhody některých pravidel uvedených ve směrnici o audiovizuálních mediálních službách a snažil se získat kvantitativní důkazy z hlediska ročního příjmu nebo přímých a nepřímých nákladů na dodržování předpisů. Zahrnoval pravidla upravující:

---

11 Tři zprávy z vlastní iniciativy přijaté Evropským parlamentem. A) Dokument z ledna 2015 (dosud nebyl přijat) o směřování k Aktu o jednotném digitálním trhu (2015/2147(INI)); B) zpráva z července 2013 o hybridních televizorech („Connected TV“) (Zpravodaj: poslankyně Evropského parlamentu Petra Kammerevert (S&D, DE)), která vybízí Komisi, aby posoudila, do jaké míry je potřeba přepracovat směrnici o audiovizuálních mediálních službách, http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0329+0+DOC+XML+V0//CS; C) zpráva z března 2014 „Vstříc plně integrovanému audiovizuálnímu světu (Zpravodaj: poslankyně Evropského parlamentu Sabine Verheyen (EPP, DE)), která vyzývá k přepracování směrnice o audiovizuálních mediálních službách www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2014-0232+0+DOC+XML+V0//CS.

12 Nejnověji závěry Rady přijaté v rámci italského předsednictví EU v roce 2014, které vyzývají Komisi k tomu, aby „bezodkladně dokončila přezkum směrnice o audiovizuálních mediálních službách s ohledem na rychlé změny v oblasti technologií a trhu plynoucí z přechodu k digitalizaci a aby na základě výsledků tohoto přezkumu co nejdříve předložila příslušný návrh revize této směrnice, při dodržení zásady subsidiarity.“ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf

13 Stanovisko přijaté v září 2013 Evropským ekonomickým a sociálním výborem k zelené knize „Vstříc plně integrovanému audiovizuálnímu světu: růst, tvorba a hodnoty“, http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.28469

14 Na svém plenárním zasedání ve dnech 12.–14. října 2015 přijal Výbor regionů stanovisko z vlastní iniciativy k „přezkumu směrnice o audiovizuálních mediálních službách“ – odkaz bude zveřejněn.

15 Jelikož většina poskytnutých informací je důvěrná, byla v posouzení dopadů a v hodnocení REFIT použita v souhrnné a anonymní formě. Odpovědi proto nebyly zveřejněny.

16 http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services

1. Obchodní sdělení

2. Evropská díla

3. Ochranu nezletilých osob

4. Zásadu země původu

Referenční období pro kvantitativní otázky bylo od roku 2010 do roku 2014 včetně.

V rámci průzkumu bylo získáno 107 odpovědí: 40 od komerčních subjektů televizního vysílání (38 %), 20 od veřejných subjektů televizního vysílání (19 %), 18 od poskytovatelů videa na vyžádání (17 %), 12 od vnitrostátních sdružení zaměřených na ochranu nezletilých osob (12 %), 10 od vnitrostátních sdružení zastupujících nezávislé producenty (10 %), a 4 od sdružení spotřebitelů (4 %). Zúčastnilo se rovněž jedno sdružení zastupující subjekty televizního vysílání a jedno sdružení zastupující prodejce reklamy. Respondenti jsou usazeni v 19 členských státech.

– **Studie a stanoviska skupiny evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA).** Ve svém pracovním programu na rok 2015 se skupina zavázala poskytovat analýzy a zprávy týkající se čtyř hlavních témat: nezávislost regulačních orgánů audiovizuálních služeb; věcná příslušnost ve sjednoceném audiovizuálním světě; ochrana nezletilých osob ve sjednoceném prostředí; a řešení otázky místní příslušnosti v kontextu EU. Každým tématem se zabývaly podskupiny složené z členů skupiny ERGA. První tři zprávy byly přijaty písemným postupem (v souladu s článkem 11 jednacího řádu skupiny) v prosinci 2015. Zpráva o místní příslušnosti bude přijata v průběhu roku 2016.

– **Externí studie**[17] o vystavení reklamě na alkohol, vlivu on-line marketingu na děti, nezávislosti regulačních orgánů audiovizuálních služeb, samoregulaci a společné regulaci a standardizaci:

  – **Studie o vystavení reklamě na alkohol**, jejímž úkolem je posoudit, zda pravidla o audiovizuálních obchodních sděleních týkajících se alkoholických nápojů poskytují nezletilým osobám požadovanou úroveň ochrany[18].

  – **Studie o dopadu marketingu prostřednictvím sociálních médií, online her a mobilních aplikací na chování dětí**. Závěrečná zpráva bude zveřejněna v květnu 2016[19].

  – **Studie o nezávislosti regulačních orgánů audiovizuálních služeb**, která aktualizuje předchozí studii o nezávislosti regulačních orgánů. Podává zprávu o nedávných změnách a vývoji v členských a kandidátských zemích, pokud jde o

[17] http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:EN:HTML&ticket=ST-1292379-SKem8OGQ1reJn1IxAZqVGszP2zjXhYuZOoStsF8rBu0ZCOZKgO05NbMy9k6hQrTzIimWUTdcKGfvm49lhwu7y5m-Jj71zxYb8yr5J3R6eCTiGK-TqeqixAzhASPjqjbmnf8X5hXPzlpiWbUx9btUwoJzMau

[18] https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services

[19] http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

nezávislost a účinné působení regulačních orgánů audiovizuálních mediálních služeb. Závěrečná zpráva byla zveřejněna dne[20] 8. prosince 2015.

– **Studie o samoregulaci**, která přezkoumává stávající přístupy k samoregulaci v celé řadě členských států a zaměřuje se na poskytování informací o příslušných důkazech o stávajících systémech a jejich účinnosti. Závěrečná zpráva má být zveřejněna ve druhé čtvrtině roku 2016.

– **Čtyři studie o průzkumu a shromažďování údajů na podporu posouzení dopadů** případného nového legislativního návrhu směrnice o audiovizuálních mediálních službách, zadané na základě rámcové smlouvy EAC-22-201[21]. Týkají se: obchodních sdělení, ochrany nezletilých osob, kulturní rozmanitosti a svobody sdělovacích prostředků / veřejného zájmu a přístupu pro osoby se zdravotním postižením. Návrhy závěrečných zpráv studie budou zaslány Komisi ve druhém čtvrtletí roku 2016.

– **Dvě zprávy Evropské audiovizuální observatoře** (EAO) („Studie údajů a informací o nákladech a přínosech směrnice o audiovizuálních mediálních službách“[22] a „Trhy služeb na vyžádání v Evropské unii – vývoj v letech 2014 a 2015“[23]) vypracované v kontextu rámcové smlouvy PN/2011-27/A6. Tyto dvě zprávy se zaměřují na

1) měření sledovanosti;

2) on-line reklamu v EU;

3) trh předplacených služeb videa na vyžádání v EU v roce 2014;

4) viditelnost filmů v rámci služeb na vyžádání;

5) podíl evropských hraných filmů ve vzorku televizních kanálů;

6) audiovizuální služby na vyžádání včetně výnosů z původního vysílání a investic do něho;

7) lineární audiovizuální služby včetně výnosů z původního vysílání a investic do něho.

• **Posouzení dopadů**

Shrnutí posouzení dopadů a kladné stanovisko výboru pro regulační dohled lze nalézt na internetových stránkách Komise: XXX

Byly zkoumány následující varianty (v každém oddíle je zvýrazněna upřednostňovaná varianta):

8) Varianty, které řeší problém nedostatečné ochrany nezletilých osob a spotřebitelů na platformách pro sdílení videonahrávek

[20] http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services

[21] http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:EN:HTML

[22] https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd

[23] https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028

Varianta A podporuje samoregulaci v oblasti ochrany nezletilých osob a spotřebitelů na platformách pro sdílení videonahrávek

Varianta B ukládá povinnost zavádět na platformách pro sdílení videonahrávek prostředky na ochranu nezletilých osob a proti nenávistným projevům pomocí společné regulace.

9) Varianty, které se zabývají problémem absence rovných podmínek a nedostatky vnitřního trhu

a) Podpora evropských děl

Varianta A znamená větší flexibilitu jak televizního vysílání, tak služeb na vyžádání ve způsobu, jakým plní své povinnosti podporovat evropská díla.

Varianta B zachovává *status quo* televizního vysílání a zpřísňuje pravidla pro poskytovatele služeb na vyžádání.

b) Ochrana nezletilých osob u služeb na vyžádání

Varianta A zvyšuje úroveň ochrany nezletilých osob u audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, zjednodušuje pojem škodlivého obsahu a podporuje společnou regulaci deskriptorů obsahu v rámci EU.

c) Zásada země původu

Varianta A zjednodušuje a zkvalitňuje pravidla pro určení příslušnosti a postupy spolupráce.

d) Nezávislost regulačních orgánů

Varianta A požaduje, aby členské státy měly nezávislý regulační orgán, a stanoví řadu požadavků, které podporují jejich nezávislost a účinnost. Koordinační a poradní úloha skupiny ERGA je posílena a zakotvena ve směrnici o audiovizuálních mediálních službách.

10) Varianta řešící problém pravidel týkajících se obchodních sdělení, která již nejsou pro daný účel vhodná

Varianta A činí některá pravidla pro audiovizuální obchodní sdělení pružnějšími.

Má se za to, že nejlepší rovnováhy mezi potřebou zavést pružnost s ohledem na stávající úroveň regulace a zajištěním odpovídající ochrany spotřebitele lze dosáhnout kombinací upřednostňovaných variant.

Na jedné straně by pro dané odvětví byla výhodná pružnější kvantitativní pravidla týkající se obchodních sdělení. Zvýšená účinnost zásady země původu a požadavky na nezávislost regulačních orgánů by zlepšily podnikatelské prostředí, v němž představitelé audiovizuálního odvětví působí.

Spotřebitelům bude na druhou stranu zaručena vysoká úroveň ochrany prostřednictvím určitého rozšíření působnosti směrnice o audiovizuálních mediálních službách na platformy pro sdílení videonahrávek a posílení požadavků vztahujících se na služby na vyžádání v oblasti ochrany nezletilých osob. Přínosem pro spotřebitele bude rovněž lepší přístup k evropským dílům v rámci služeb na vyžádání.

Tam, kde je to vhodné, zohledňují všechny varianty potřebu pružnosti v daném odvětví tím, že zvažují možné provádění prostřednictvím samoregulace a/nebo společné regulace (oblast působnosti, informace o škodlivém obsahu).

Většina těchto variant se vzájemně doplňuje. Nezávislost regulačních orgánů bude mít například mimořádný význam v případě, že se členské státy rozhodnou svěřit jim uplatňování nových pravidel týkajících se platforem pro sdílení videonahrávek. Také potenciální nárůst tržeb poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb, vyplývající z větší pružnosti kvantitativních pravidel reklamy, uvolní potenciál umožňující přispívat více na produkci evropských děl.

Kombinací variant lze dosáhnout rovnějších podmínek pro jednotlivé účastníky audiovizuálního mediálního trhu. To se uskutečňuje například vyrovnáváním některých požadavků týkajících se služeb na vyžádání a platforem pro sdílení videonahrávek ve vztahu k ochraně spotřebitele nebo podpoře evropských děl a současným zvyšováním flexibility služeb televizního vysílání ohledně některých pravidel týkajících se obchodních sdělení.

- **Kvalita právních předpisů a zjednodušení**

Hodnocení *ex post* identifikovalo obchodní sdělení jako jednu z oblastí, kde by bylo možno poskytovat větší flexibilitu, zejména pokud jde o subjekty televizního vysílání.

Trh televizního vysílání se vyvíjí a je nutné zvětšit flexibilitu ve vztahu k audiovizuálním obchodním sdělením, zejména pomocí kvantitativních pravidel upravujících lineární audiovizuální mediální služby, umístění produktu a sponzorství. Vznik nových služeb včetně služeb bez reklamy přinesl větší možnost výběru pro diváky, kteří mohou snadno přejít na alternativní nabídky. Umístění produktu má potenciál generovat poskytovatelům mediálních služeb značné další zdroje. Regulační rámec musí být uveden do souladu s tímto novým kontextem, konkrétně prostřednictvím větší pružnosti ve vztahu k pravidlům služeb vysílání. V této souvislosti návrh umožňuje (za určitých okolností) umístění produktu a zavádí větší pružnost s ohledem na kvantitativní pravidla. Zároveň bere tento návrh v úvahu shromážděné důkazy[24] o vlivu, který může mít umístění produktu na děti, a jejich vystavení takovému obsahu bude i nadále omezovat.

Co se týče možných úspor pro poskytovatele služeb, byly by jen omezené. Plánování reklamy je základním prvkem programové skladby vysílání a kvantitativní pravidla stanovená ve směrnici o audiovizuálních mediálních službách představují jen malou část z velké řady parametrů zohledňovaných při strategiích určujících dobu zařazení televizních pořadů, jejichž cílem je optimalizace sledovanosti a příjmů. Náklady spojené s tvorbou programové skladby vysílání včetně nákladů na IT představují náklady, které by byly vynaloženy i za předpokladu, že by směrnice o audiovizuálních mediálních službách nebyla přijata.

Pokud jde o vnitrostátní regulační orgány, neměly by jim vzniknout žádné dodatečné administrativní náklady. V současné době dosahují náklady na činnost regulačních orgánů v oblasti kontroly a prosazování související s hodinovým omezením reklamy v televizi na 20 % až 1 miliónu EUR[25]. Pokud jde o umístění produktu, činí tyto náklady na úrovni EU ročně až

[24] Studie o dopadu marketingu prostřednictvím sociálních médií, online her a mobilních aplikací na chování dětí, Evropská komise: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

[25] *Study on defining a framework for the monitoring of advertising rules under the AVMSD* (Studie o definování rámce kontroly pravidel pro reklamu podle směrnice o audiovizuálních mediálních službách): vychází z aktuální průměrné hodnoty kontroly 1 lineárního poskytovatele se sídlem v EU (upravené o paritu kupní síly), která je odvozena od vzorku regulačních nákladů v sedmi členských státech, jejž lze považovat za reprezentativní vzorek různých přístupů k plnění regulačních povinností v oblasti kontroly a prosazování

2,2 milionu EUR a v případě sponzorství 2,1 milionu EUR[26]. Vzhledem k tomu, že významný podíl těchto nákladů vychází z uplatňování subjektivních kritérií, jako je přílišné zvýraznění umístění produktu, se regulačním orgánům stávající náklady jistě sníží. Tyto úspory nákladů však není možné přesně vyčíslit.

Pokud jde o malé a střední podniky (MSP) a mikropodniky, stanoví návrh možné výjimky z ustanovení týkajících se podpory evropských děl. Členským státům by mělo být skutečně umožněno zavést výjimky pro tematické audiovizuální mediální služby či pro audiovizuální mediální služby s nízkou sledovaností.

U ustanovení zabývajících se ochranou spotřebitele včetně nezletilých osob návrh žádné výjimky pro malé a střední podniky a mikropodniky nepředpokládá, protože se jedná o nesmírně důležité hodnoty.

- **Základní práva**

Návrh rovněž plně zohledňuje základní práva a zásady zakotvené v Listině základních práv Evropské unie, zejména právo na respektování soukromého a rodinného života a ochranu osobních údajů (články 7 a 8), na svobodu projevu a informací (článek 11), na svobodu podnikání (článek 16) a na zákaz diskriminace (článek 21), na práva dítěte (článek 24) a na právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces (článek 47).

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá žádné důsledky pro rozpočet EU.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a kontrola, hodnocení a podávání zpráv**

Komise bude i nadále zajišťovat kontrolu provádění na základě:

– zpráv Komise o uplatňování směrnice jako celku dva roky po jejím přijetí a následně každé tři roky,

– zpráv o uplatňování ustanovení týkajících se podpory evropských děl každé dva roky (pro televizní vysílání a služby na vyžádání),

– kontroly provádění ustanovení o platformách pro sdílení videonahrávek na základě nezávislé studie vypracované po datu provedení směrnice,

– kontroly provádění ustanovení o deskriptorech obsahu za účelem ochrany nezletilých osob.

- **Informativní dokumenty (u směrnic)**

Nevztahuje se na tento návrh.

---

kvantitativních pravidel. Dále se předpokládá, že regulační orgány zaměřují svou regulační činnost na lineární služby, které mají více než 0, 5% podíl sledovanosti.

[26] *Study on defining a framework for the monitoring of advertising rules under the AVMSD* (Studie o definování rámce kontroly pravidel pro reklamu podle směrnice o audiovizuálních mediálních službách).

- **Podrobné vysvětlení zvláštních ustanovení návrhu**

Zásada země původu pro poskytovatele mediálních služeb je zachována a posílena zjednodušením pravidel určujících, která země má příslušnost, a zlepšením mechanismů odchylek v případech výjimek.

Základem pozměněné směrnice bude i nadále minimální harmonizace. Snahou je však dosáhnout vyšší míry harmonizace posílením nezávislosti regulačních orgánů audiovizuálních služeb. To představuje důležitou novinku vzhledem ke klíčové úloze regulačních orgánů audiovizuálních služeb při utváření a zachovávání vnitřního trhu. Navíc má velmi důležitou úlohu při zajišťování plurality médií. Tento návrh posiluje úlohu skupiny evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA) tím, že jí ukládá více úkolů v oblasti poskytování poradenství a pomoci Komisi při důsledném provádění směrnice ve všech členských státech. V důsledku toho bude se vstupem této směrnice v platnost zrušeno rozhodnutí Komise ze dne 3. února 2014, kterým se zřizuje evropská regulační skupina pro audiovizuální sdělovací prostředky.

Článek 7 stávající směrnice se zrušuje vzhledem k tomu, že navrhovaný Evropský akt přístupnosti již stanoví pro poskytovatele mediálních služeb přísnější společné požadavky na dostupnost.

Pokud jde o ochranu nezletilých osob, stanoví revidovaná směrnice sblížení norem ochrany pro televizní vysílání a služby na vyžádání. Článek 12 požaduje, aby pořady, které by mohly narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, byly dostupné pouze tak, aby je nezletilé osoby neměly běžně možnost vidět nebo slyšet. To platí bez ohledu na to, zda jsou tyto pořady vysílány prostřednictvím televizního vysílání nebo poskytovány poskytovateli mediálních služeb na vyžádání. S ohledem na toto sblížení se vypouští článek 27 stávající směrnice (který platí pouze pro televizní vysílání).

Revidovaná směrnice vytváří rovnější podmínky při podpoře evropských děl tím, že ukládá službám na vyžádání povinnost vyhradit ve svých katalozích alespoň 20% podíl evropským dílům a zajistit dostatečné zdůraznění těchto děl (článek 13). Článek 13 rovněž umožní členským státům, aby stanovily finanční příspěvky (přímé investice či dávky přidělené vnitrostátním filmovým fondům) na služby na vyžádání, které spadají do jejich pravomoci, a za určitých podmínek i na služby, které jsou usazeny v jiném členském státě, ale zacílené na jejich vnitrostátní publikum. Aby bylo zajištěno, že povinnosti týkající se podpory evropských děl nenaruší rozvoj trhu, a aby byl umožněn vstup nových účastníků na trh, neměly by se tyto požadavky vztahovat na společnosti, jejichž působení na daném trhu není významné. To se týká zejména společností s nízkým obratem.

Tento návrh dosahuje rovnováhy mezi konkurenceschopností a ochranou spotřebitele tím, že na jedné straně zavádí větší flexibilitu všech audiovizuálních mediálních služeb ve vztahu k umístění produktu a sponzorství a zvýšenou flexibilitu televizního vysílání. Hodinové omezení se nahrazuje denním omezením reklamy v době mezi 7:00 a 23:00 na 20 % (článek 23). Filmy vytvořené pro televizi, kinematografická díla a zpravodajství by mohla být přerušena častěji (článek 20) a byly by přípustné samostatné šoty (článek 19). Budoucí směrnice na druhou stranu rovněž posílí opatření na ochranu nezletilých osob před nevhodnými audiovizuálními obchodními sděleními týkajícími se potravin s vysokým obsahem tuku, soli/sodíku a cukrů a alkoholických nápojů tím, že bude v případě potřeby podporovat etické kodexy na úrovni EU (čl. 9 odst. 2 a 4).

Dalším novým prvkem směrnice je rozšíření její působnosti tak, aby v určitých ohledech zahrnovala i služby platforem pro sdílení videonahrávek, které nenesou redakční odpovědnost za obsah, který uchovávají, ale které takový obsah prostřednictvím různých prostředků uspořádávají.

Pozměněná směrnice by zavedla povinnost členských států zajistit, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek v rámci své odpovědnosti zavedli, nejlépe prostřednictvím společné regulace, vhodná opatření, která by i) chránila nezletilé osoby před škodlivým obsahem; ii) chránila všechny občany před podněcováním k násilí nebo nenávisti. Návrh stanoví, co tato opatření mohou zahrnovat, podle toho, co je vhodné v konkrétním případě. Tento systém by byl slučitelný s výjimkou z odpovědnosti pro poskytovatele hostingových služeb, uvedenou v článku 14 směrnice o elektronickém obchodu, v rozsahu, ve kterém se dané ustanovení použije v konkrétním případě, protože tyto závazky se týkají odpovědnosti poskytovatele v organizační sféře a nevyplývá z nich odpovědnost za jakékoli protiprávní informace uložené na těchto platformách jako takové.

Členské státy jsou i nadále vázány pravidly směrnice o elektronickém obchodu. Proto by jim nemělo být povoleno, aby ukládaly poskytovatelům služeb obecnou povinnost kontrolovat obsah nebo aktivně vyhledávat skutečnosti, aniž by to bránilo zavedení požadavků na dohled v konkrétních případech (článek 15 směrnice o elektronickém obchodu).

Členským státům by nemělo být povoleno, aby od poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek spadajících do jejich pravomoci vyžadovaly uplatňování přísnějších opatření, než jsou opatření stanovená v předmětné směrnici ve znění pozdějších předpisů. Tím nejsou dotčena jakákoli opatření, která by členské státy případně uplatnily v souladu se směrnicí 2000/31/ES ve vztahu k protiprávnímu obsahu uloženému na těchto platformách.

Dále tím není dotčen článek 25 směrnice 2011/93/EU, který vyžaduje, aby členské státy přijaly opatření proti internetovým stránkám obsahujícím nebo šířícím dětskou pornografii. Stanoví konkrétně, že členské státy mohou přijmout opatření umožňující zablokovat uživatelům internetu na svém území přístup k internetovým stránkám obsahujícím nebo šířícím dětskou pornografii, přičemž musí poskytnout záruky zajišťující transparentnost, nezbytnost a přiměřenost těchto opatření a rovněž možnost soudní nápravy.

Pokud jde o poskytování služeb informační společnosti z jiného členského státu, stanoví směrnice o elektronickém obchodu zásadu země původu, na kterou se vztahuje řada možných výjimek (článek 3). Tento systém se bude i nadále vztahovat na poskytovatele platforem pro sdílení videonahrávek. Cílem tohoto návrhu je zajistit, aby se stejná pravidla vztahovala i na ty poskytovatele, kteří nemají sídlo v některém z členských států, ale má v něm sídlo jejich mateřská společnost, dceřiná společnost nebo jiný subjekt ze stejné skupiny.

Komise by s podporou skupiny ERGA usnadnila koordinaci kodexů chování na úrovni EU. Kromě toho by měl být na vnitrostátní úrovni ustaven mechanismus pro podávání stížností a žalob.

2016/0151 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb s ohledem na měnící se situaci na trhu

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 53 odst. 1 a článek 62 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Poslední podstatná změna směrnice Rady 89/552/EHS[27], následně kodifikovaná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU[28], byla provedena v roce 2007 přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES[29]. Od té doby prošel trh audiovizuálních mediálních služeb výraznými a rychlými změnami. Technický vývoj umožňuje nové typy služeb a uživatelských zkušeností. Sledovací návyky se významně změnily, zejména u mladších generací. Přestože hlavní televizní obrazovka zůstává i nadále důležitým zařízením umožňujícím sdílení audiovizuálních zážitků, řada diváků se při sledování audiovizuálního obsahu přesunula k jiným, přenosným zařízením. Tradiční televizní obsah se na průměrné denní době sledování dosud podílí významnou měrou. Stále více však roste význam nových typů obsahu, jako jsou například krátké videonahrávky nebo obsah vytvářený uživateli, a v současné době již existují dobře zavedení noví účastníci trhu včetně poskytovatelů služeb videa na vyžádání a platforem pro sdílení videonahrávek.

---

27 Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23).

28 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. L 95, 15.4.2010, s. 1).

29 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 332, 18.12.2007, s. 27).

(2) Dne 6. května 2015 přijala Komise „Strategii pro jednotný digitální trh v Evropě“[30], ve které oznámila přezkum směrnice 2010/13/EU.

(3) Směrnice 2010/13/EU by měla zůstat použitelná pouze pro ty služby, jejichž hlavním účelem je poskytování pořadů za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Požadovaný hlavní účel by měl být považován za splněný rovněž v případě, že daná služba má audiovizuální obsah a formu, která je oddělitelná od hlavní činnosti poskytovatele služeb, jako jsou například samostatné části on-line novin obsahující audiovizuální pořady nebo videa vytvořená uživateli, pokud tyto části mohou být považovány za oddělitelné od jejich hlavní činnosti. Nespadají do ní služby sociálních médií s výjimkou případů, kdy poskytují službu, na kterou se vztahuje definice platformy pro sdílení videonahrávek. Služba by měla být považována pouze za nedílný doplněk hlavní činnosti v důsledku vazby mezi audiovizuální nabídkou a hlavní činností. Jako takové mohou kanály nebo jakékoli jiné audiovizuální služby, na které se vztahuje redakční odpovědnost poskytovatele, představovat audiovizuální mediální služby samy o sobě, i když jsou nabízeny v rámci platformy pro sdílení videonahrávek, která se vyznačuje absencí redakční odpovědnosti. V takových případech bude dodržování ustanovení této směrnice na poskytovatelích s redakční odpovědností.

(4) V zájmu zajištění účinného provádění této směrnice je zásadní, aby členské státy vedly aktuální evidenci poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb a poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek, kteří spadají do jejich pravomoci, a pravidelně tyto záznamy sdíleli se svými příslušnými nezávislými regulačními orgány a s Komisí. Tyto záznamy by měly obsahovat informace o kritériích, na nichž je pravomoc založena.

(5) Stanovení pravomoci vyžaduje posouzení faktické situace podle kritérií stanovených ve směrnici 2010/13/EU. Posuzování takových faktických situací by mohlo vést k protichůdným výsledkům. Při použití postupů spolupráce stanovených v článcích 3 a 4 směrnice 2010/13/EU je důležité, aby Komise mohla založit svá zjištění na spolehlivých skutečnostech. Skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA) by proto měla být oprávněna poskytovat na žádost Evropské komise stanoviska týkající se pravomoci.

(6) Postupy a podmínky pro omezení svobody poskytovat a přijímat služby by měly být stejné pro lineární i nelineární služby.

(7) Ve svém sdělení Evropskému parlamentu a Radě o zlepšování právní úpravy k dosažení lepších výsledků – agenda EU[31] Komise zdůraznila, že při zvažování politických řešení uváží jak regulační, tak dobře koncipované neregulační prostředky v souladu s praxí Společenství a se zásadami pro lepší samoregulaci a společnou regulaci[32]. Řada kodexů zřízených v oblastech koordinovaných touto směrnicí se ukázala být dobře koncipována v souladu se zásadami pro lepší samoregulaci a společnou regulaci. Za důležitý faktor úspěšnosti při podpoře dodržování kodexu samoregulace nebo společné regulace je považována existence právního mechanismu

30 COM(2015) 192 final.

31 COM(2015) 215 final.

32 https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation

jištění. Stejně důležité je to, aby tyto kodexy stanovily konkrétní cíle umožňující pravidelnou, transparentní a nezávislou kontrolu vyhodnocování cílů, na které jsou zaměřeny. Za efektivní přístup při prosazování určitého režimu jsou zpravidla považovány odstupňované sankce, které zachovávají prvek přiměřenosti. Tyto zásady by měly být doplněny kodexy samoregulace a společné regulace přijatými v oblastech koordinovaných touto směrnicí.

(8) Za účelem zajištění soudržnosti a poskytnutí jistoty podnikům a orgánům členských států by měl být pojem „podněcování k nenávisti“ v přiměřeném rozsahu sladěn s definicí uvedenou v rámcovém rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva, která definuje nenávistné projevy jako „veřejné podněcování k násilí nebo nenávisti“. To by mělo zahrnovat sladění důvodů, na nichž je podněcování k násilí nebo k nenávisti založeno.

(9) Aby bylo divákům včetně rodičů a nezletilých osob umožněno provádět informovaná rozhodnutí o obsahu, který má být sledován, je nutné, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb poskytovali dostatečné informace o obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob. To by bylo možno provést například prostřednictvím systému deskriptorů obsahu udávajících povahu obsahu. Deskriptory obsahu by mohly být poskytovány prostřednictvím písemných, grafických nebo zvukových prostředků.

(10) Na vnitrostátní a mezinárodní úrovni existují určité široce uznávaná výživová doporučení, jako je například model výživového profilu regionálního úřadu WHO pro Evropu, jejichž cílem je rozlišovat potraviny na základě jejich výživové skladby v souvislosti s televizní reklamou na potraviny zaměřenou na děti. Členské státy by měly být podporovány, aby zajistily využívání kodexů chování založených na samoregulaci a společné regulaci k účinnému snižování expozice dětí a nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se potravin a nápojů, které mají vysoký obsah soli, cukrů a tuků, nebo které jiným způsobem nevyhovují těmto vnitrostátním nebo mezinárodním výživovým doporučením.

(11) Členské státy by rovněž měly být podporovány v tom, aby zajistily, že kodexy chování založené na samoregulaci a společné regulaci budou využívány k účinnému omezení expozice dětí a nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se alkoholických nápojů. Na úrovni Unie i na vnitrostátní úrovni existují některé systémy společné regulace nebo samoregulace, jejichž cílem je odpovědné uvádění alkoholických nápojů na trh včetně audiovizuálních obchodních sdělení. Tyto systémy by měly být dále podporovány, a to zejména ty, jejichž cílem je zajistit, aby audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů byla doprovázena informacemi o odpovědné konzumaci alkoholu.

(12) Pro odstranění překážek bránících volnému pohybu přeshraničních služeb v rámci Unie je nutné zajistit účinnost opatření založených na samoregulaci a společné regulaci zaměřených zejména na ochranu spotřebitelů nebo veřejného zdraví. Vhodným prostředkem k zajištění soudržnějšího a účinnějšího přístupu by mohly být kodexy chování na úrovni Unie, pokud budou dobře prosazovány a kontrolovány.

(13) Trh televizního vysílání se vyvíjí a je zapotřebí zvýšit flexibilitu ve vztahu audiovizuálním obchodním sdělením, zejména pomocí kvantitativních pravidel pro

lineární audiovizuální mediální služby, umístění produktu a sponzorství. Vznik nových služeb, včetně služeb bez reklamy, přinesl divákům větší možnost výběru, protože mohou snadno přejít k alternativním nabídkám.

(14) Významným způsobem financování audiovizuálních mediálních služeb nebo pořadů je sponzorství, které zároveň propaguje firmu, ochrannou známku, obraz na veřejnosti, činnosti nebo produkty právnické nebo fyzické osoby. Vzhledem k tomu platí, že aby sponzorství představovalo pro inzerenty a poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb cennou formu reklamní techniky, mohou oznámení o sponzorování obsahovat zmínky o zboží nebo službách sponzora za účelem jejich propagace, i když přímo nenabádají k nákupu těchto zboží a služeb. Oznámení o sponzorování by měla i nadále jasně informovat diváky o existenci dohody o sponzorství. Obsah sponzorovaných pořadů nesmí být ovlivněn tak, aby tím byla dotčena redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb.

(15) Liberalizace umístění produktu s sebou nepřinesla očekávané zvýšení zájmu o tuto formu audiovizuálního obchodního sdělení. Zejména obecný zákaz umístění produktu s určitými výjimkami nevytvořil právní jistotu pro poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb. Umístění produktu by tedy mělo být až na výjimky povoleno ve všech audiovizuálních mediálních službách.

(16) Umístění produktu by nemělo být přípustné ve zpravodajských a publicistických pořadech, ve spotřebitelských publicistických pořadech, v náboženských pořadech a v pořadech s významným podílem dětského publika. Existují důkazy zejména o tom, že umístění produktu a vložené reklamy mohou mít vliv na chování dětí vzhledem k tomu, že děti často nejsou schopny rozpoznat jejich komerční obsah. Existuje tedy potřeba i nadále zakazovat umístění produktu v pořadech s významným podílem dětského publika. Spotřebitelské publicistické pořady jsou pořady, které poskytují divákům poradenství nebo obsahují recenze týkající se nákupu produktů a služeb. Umožnit umístění produktu v takových pořadech by setřelo rozdíl mezi reklamou a redakčním obsahem pro diváky, kteří v těchto pořadech mohou očekávat skutečné a poctivé recenze výrobků nebo služeb.

(17) Pravidlo, že produkt by neměl být nepatřičně zdůrazňován, se v praxi ukázalo jako obtížně uplatnitelné. Navíc omezuje využívání umístění produktu, které aby bylo schopno vytvářet hodnotu, již ze své podstaty předpokládá určitou úroveň zdůraznění expozice produktu. Požadavky na pořady obsahující umístění produktu by se tedy měly zaměřit na to, aby jasně informovaly diváky o existenci umístění produktu a na to, aby zajistily, že nebude dotčena redakční nezávislost poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb.

(18) Vzhledem k tomu, že zvýšení počtu nových služeb umožnilo divákům větší možnost výběru, pro subjekty televizního vysílání to znamená větší pružnost v oblasti zařazování reklamních a teleshoppingových šotů, pokud to nepřiměřeně nenaruší celistvost pořadu. Přesto by v zájmu ochrany zvláštního charakteru evropského televizního prostoru mělo zůstat i nadále omezeno možné přerušování filmových děl a filmů vytvořených pro televizi i některých kategorií pořadů, které nadále potřebují zvláštní ochranu.

(19) Ačkoli tato směrnice nezvyšuje celkový přípustný objem reklamního času v době od 7:00 do 23:00, je důležité, aby subjekty televizního vysílání měly možnost pružně se

rozhodovat, kdy zařadit reklamu s cílem maximalizovat poptávku zadavatelů reklamy a tok diváků. Hodinový limit by tedy měl být zrušen a měl by být zaveden denní limit 20 % reklamy v době od 7:00 do 23:00.

(20) Řada subjektů televizního vysílání je součástí větších mediálních skupin a provádějí oznámení nejen v souvislosti se svými vlastními pořady a doprovodnými produkty, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, ale rovněž ve vztahu k pořadům jiných subjektů, které patří do stejné mediální skupiny. Vysílací čas přidělený pro oznámení subjektu televizního vysílání týkající se pořadů jiných subjektů, které patří do stejné mediální skupiny, by neměl být zahrnut do maximálního denního vysílacího času pro reklamu a teleshopping.

(21) Poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání by měli podporovat výrobu a distribuci evropských děl tak, že zajistí, aby jejich katalogy obsahovaly minimální podíl evropských děl a aby tato díla byla dostatečně zdůrazněna.

(22) Aby zajistily odpovídající úroveň investic do evropských děl, měly by mít členské státy možnost ukládat poskytovatelům služeb na vyžádání usazeným na jejich území finanční povinnosti. Tyto povinnosti mohou mít podobu přímých příspěvků na výrobu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům. Členské státy by rovněž mohly zavést dávky splatné do fondu na základě příjmů ze služeb na vyžádání, které jsou poskytovány na jejich území a zaměřeny na toto území. Tato směrnice objasňuje, že vzhledem k přímé vazbě mezi finančními povinnostmi a odlišnou kulturní politikou jednotlivých členských států je členským státům povoleno ukládat takové finanční povinnosti rovněž poskytovatelům služeb na vyžádání usazeným v jiném členském státě, které jsou zaměřeny na jeho území. V tomto případě by finanční povinnosti měly být účtovány pouze ve vztahu k příjmům získaným prostřednictvím diváků v tomto členském státě.

(23) Pokud určitý členský stát v jednotlivých případech posuzuje, zda jsou audiovizuální mediální služby na vyžádání usazené v jiném členském státě zaměřeny na diváky na jeho území, musí vycházet z ukazatelů, jako je reklama či jiná podpora zaměřená konkrétně na zákazníky na jeho území, hlavní jazyk služby nebo samotná existence obsahu či obchodních sdělení zaměřených konkrétně na diváky v členském státě, ve kterém jsou přijímány.

(24) Pokud členské státy ukládají poskytovatelům služeb na vyžádání povinnost hradit finanční příspěvky, měly by tyto příspěvky usilovat o přiměřenou podporu evropských děl a zároveň se vyhnout riziku, že budou poskytovatelům služeb uloženy dvakrát. Z toho důvodu musí členský stát, v němž je poskytovatel usazen, v případě, že ukládá povinnost finančního příspěvku, zohlednit finanční příspěvky, jež ukládá členský stát, na jehož území jsou služby zaměřeny.

(25) Aby bylo zajištěno, že povinnosti týkající se podpory evropských děl nenaruší rozvoj trhu a aby byl umožněn vstup nových účastníků na trh, neměly by se tyto požadavky vztahovat na společnosti, které na daném trhu nemají významné zastoupení. To je zejména případ společností s nízkým obratem a s nízkou sledovaností a malých podniků a mikropodniků ve smyslu doporučení Komise 2003/361/ES[33]. Vyžadovat splnění těchto požadavků by mohlo být nevhodné také v případech, kdy by to –

[33] Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

vzhledem k povaze nebo tématu audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání – bylo nepraktické nebo neodůvodněné.

(26) Objevují se nové výzvy, zejména v souvislosti s platformami pro sdílení videonahrávek, na kterých uživatelé – zvláště nezletilé osoby – stále více konzumují audiovizuální obsah. V této souvislosti stále častěji vzbuzuje obavy škodlivý obsah a nenávistné projevy uložené na platformách pro sdílení videonahrávek. Pro ochranu nezletilých osob před škodlivým obsahem a všech občanů před obsahem obsahujícím podněcování k násilí nebo k nenávisti je nezbytné stanovit přiměřená pravidla týkající se těchto záležitostí.

(27) Pokud jde o obchodní sdělení na platformách pro sdílení videonahrávek, již je upravuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, která zakazuje nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům včetně klamavých a agresivních praktik ve službách informační společnosti. Pokud jde o obchodní sdělení týkající se tabákových a souvisejících výrobků na platformách pro sdílení videonahrávek, dostatečnou ochranu spotřebitelů zajišťují stávající zákazy stanovené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/33/ES, jakož i zákazy použitelné pro sdělení týkající se elektronických cigaret a náhradních náplní elektronických cigaret podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU. Opatření stanovená v této směrnici tedy doplňují opatření stanovená ve směrnicích 2005/29/ES, 2003/33/ES a 2014/40/EU.

(28) Na významný podíl obsahu uloženého na platformách pro sdílení videonahrávek se nevztahuje redakční odpovědnost poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek. Tito poskytovatelé však zpravidla určují uspořádání tohoto obsahu, konkrétně pořadů nebo videí vytvořených uživateli, mimo jiné prostřednictvím automatických prostředků nebo algoritmů. Proto by tito poskytovatelé měli mít povinnost přijmout vhodná opatření na ochranu nezletilých osob před obsahem, který by mohl poškodit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj, a chránit všechny občany před podněcováním k násilí nebo k nenávisti namířené proti skupině osob nebo proti příslušníkovi takové skupiny vymezené podle pohlaví, rasy, barvy pleti, náboženského vyznání, původu nebo národnostní či etnické příslušnosti.

(29) Vzhledem k povaze vztahu poskytovatelů k obsahu uloženému na platformách pro sdílení videonahrávek by se tato vhodná opatření měla vztahovat na organizaci obsahu, a nikoli na obsah jako takový. Požadavky, které jsou v tomto ohledu stanoveny v této směrnici, by tedy měly platit, aniž by byl dotčen článek 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES[34], který stanoví výjimku z odpovědnosti za protiprávní informace ukládané některými poskytovateli služeb informační společnosti. Při poskytování služeb uvedených v článku 14 směrnice 2000/31/ES by tyto požadavky rovněž měly platit, aniž by byl dotčen článek 15 uvedené směrnice, který brání tomu, aby těmto provozovatelům byla ukládána obecná povinnost dohlížet na tyto informace a povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost, aniž by se to však týkalo povinnosti dohledu ve zvláštních případech, a zejména aniž by se to dotklo rozhodnutí vnitrostátních orgánů přijímaných v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

[34] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1).

(30) Při provádění vhodných opatření, která mají být přijata na základě této směrnice, je vhodné co nejvíce zapojit poskytovatele platforem pro sdílení videonahrávek. Je tedy třeba podporovat společnou regulaci.

Aby bylo možné v tomto ohledu zajistit jasný a jednotný přístup v celé Unii, neměly by členské státy mít právo vyžadovat, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek přijímali přísnější opatření na ochranu nezletilých osob před škodlivým obsahem a všech občanů před obsahem obsahujícím podněcování k násilí nebo k nenávisti než opatření stanovená v této směrnici. Mělo by však i nadále být možné, aby členské státy taková přísnější opatření přijímaly, pokud je tento obsah protiprávní, za předpokladu, že jsou opatření v souladu s články 14 a 15 směrnice 2000/31/ES, a aby přijímaly opatření týkající se obsahu internetových stránek obsahujících nebo šířících dětskou pornografii, jak to vyžaduje a povoluje článek 25 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU[35]. Poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek by rovněž měli mít i nadále možnost dobrovolně přijímat přísnější opatření.

(31) Při přijímání vhodných opatření na ochranu nezletilých osob před škodlivým obsahem a ochranu všech občanů před obsahem obsahujícím podněcování k násilí nebo k nenávisti v souladu s touto směrnicí by měla být pečlivě vyvážena příslušná základní práva stanovená v Listině základních práv Evropské unie. To se týká zejména případného práva na respektování soukromého a rodinného života a na ochranu osobních údajů, svobody projevu a informací, svobody podnikání, zákazu diskriminace a práv dítěte.

(32) Poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek, na které se vztahuje tato směrnice, poskytují služby informační společnosti ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31/ES. Na tyto poskytovatele, pokud jsou usazeni v některém členském státě, se tedy vztahují pravidla vnitřního trhu stanovená v článku 3 uvedené směrnice. Aby bylo možno v maximální možné míře zajistit účinnost opatření na ochranu nezletilých osob a občanů, která jsou uvedena v této směrnici, a rovné podmínky, je třeba zabezpečit, aby stejná pravidla platila i pro poskytovatele platforem pro sdílení videonahrávek, kteří nejsou usazeni v žádném členském státě, pokud tito poskytovatelé mají buď mateřskou společnost, nebo dceřinou společnost, která je usazena v některém členském státě, nebo pokud jsou tito poskytovatelé součástí skupiny, jejíž jiný subjekt je usazen v některém členském státě. Za tímto účelem by měla být přijata opatření s cílem určit, který členský stát má být považován za členský stát, v němž jsou tito poskytovatelé usazeni. Komise by měla být informována o poskytovatelích spadajících do pravomoci jednotlivých členských států dle pravidel upravujících usazování stanovených v této směrnici a ve směrnici 2000/31/ES.

(33) Regulační orgány členských států mohou dosáhnout požadovaného stupně strukturální nezávislosti, pouze pokud jsou zřízeny jako samostatné právnické osoby. Členské státy by proto měly zaručit nezávislost vnitrostátních regulačních orgánů jak na vládě a veřejnoprávních orgánech, tak na subjektech působících v daném odvětví, aby byla zajištěna nestrannost jejich rozhodnutí. Tímto požadavkem na nezávislost by neměla být dotčena možnost členských států zřizovat regulační orgány, jež vykonávají dohled

[35] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13 prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 335, 17.12.2011, s. 1).

nad různými odvětvími, například audiovizuálními a telekomunikačními službami. Vnitrostátní regulační orgány by měly disponovat donucovací pravomocí a prostředky nezbytnými k výkonu jejich funkce v podobě lidských zdrojů, odborných znalostí a finančních prostředků. Činnost vnitrostátních regulačních orgánů zřízených na základě této směrnice by měla zajišťovat respektování cílů plurality médií, kulturní rozmanitosti, ochrany spotřebitele, vnitřního trhu a podpory korektní hospodářské soutěže.

(34) Subjekt, vůči němuž vnitrostátní regulační orgán vydal rozhodnutí, by měl mít právo odvolat se k orgánu, který je na zúčastněných stranách nezávislý. Tímto orgánem může být soud. Odvolacím řízením by nemělo být dotčeno rozdělení pravomocí v rámci vnitrostátního soudního systému.

(35) S cílem zajistit jednotné uplatňování právního rámce Unie upravujícího audiovizuální služby ve všech členských státech zřídila Komise rozhodnutím ze dne 3. února 2014[36] skupinu evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA). Úkolem skupiny je poskytovat Komisi poradenství a pomáhat jí v zajišťování jednotného provádění směrnice 2010/13/EU ve všech členských státech, jakož i usnadnit vzájemnou spolupráci vnitrostátních regulačních orgánů a spolupráci mezi vnitrostátními regulačními orgány a Komisí.

(36) Skupina ERGA pozitivním způsobem přispěla k jednotné regulační praxi a poskytla Komisi vysoce kvalitní poradenství v otázkách provádění. To si žádá formální uznání a posílení její role v této směrnici. Skupina by proto měla být touto směrnicí opětovně zřízena.

(37) Komise by měla mít možnost konzultovat se skupinou ERGA veškeré otázky týkající se audiovizuálních mediálních služeb a platforem pro sdílení videonahrávek. Skupina ERGA by měla být Komisi nápomocna tak, že jí bude poskytovat své odborné znalosti a poradenství a umožňovat výměnu osvědčených postupů. Komise by měla se skupinou ERGA konzultovat zejména uplatňování směrnice 2010/13/EU, aby usnadnila její harmonizované provádění na celém jednotném digitálním trhu. Skupina ERGA by měla na žádost Komise vydávat stanoviska, včetně stanovisek k otázkám pravomoci a ke kodexům chování Unie, týkající se ochrany nezletilých osob a podněcování k nenávisti, jakož i audiovizuálních obchodních sdělení ohledně potravin s vysokým obsahem tuků, soli/sodíku a cukrů.

(38) Touto směrnicí není dotčena způsobilost členských států ukládat povinnosti, jež zajišťují objevitelnost a přístupnost obsahu obecného zájmu dle definovaných cílů obecného zájmu, jako je pluralismus médií, svoboda slova a kulturní rozmanitost. Tyto povinnosti by měly být ukládány pouze tehdy, jsou-li nezbytné ke splnění cílů obecného zájmu jasně definovaných členskými státy v souladu s právem Unie. V tomto ohledu by měly členské státy zvážit zejména nutnost regulatorního zásahu proti výsledkům působení tržních sil. Jestliže se členské státy rozhodnou vymáhat pravidla objevitelnosti, měly by podnikům uložit pouze přiměřené povinnosti s ohledem na oprávněný veřejný zájem.

(39) Tato směrnice dodržuje základní lidská práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Zejména si klade za cíl respektovat právo na svobodu

[36] Rozhodnutí Komise C(2014) 462 final ze dne 3. února 2014, kterým se ustavuje evropská regulační skupina pro audiovizuální sdělovací prostředky.

projevu, svobodu podnikání a právo na soudní přezkum a prosazovat uplatňování práv dítěte zakotvených v Listině základních práv Evropské unie.

(40) Právo na přístup k programům s politickým zpravodajstvím má zásadní význam pro ochranu základní svobody přijímat informace a pro zajištění úplné a řádné ochrany zájmů diváků v Unii. Vzhledem ke stále rostoucímu významu audiovizuálních mediálních služeb pro společnost a demokracii by mělo být vysílání politického zpravodajství v co nejvyšší možné míře, a aniž by byla dotčena autorská práva, v EU dostupné přeshraničně.

(41) Toto směrnice se nedotýká pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména pravidel, jimiž se řídí příslušnost soudů a rozhodné právo pro smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy.

(42) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise o informativních dokumentech[37] ze dne 28. září 2011 zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o prováděcích opatřeních o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních prováděcích nástrojů. V případě této směrnice považuje zákonodárce předložení takových dokumentů za odůvodněné.

(43) Směrnice 2010/13/ES by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Směrnice 2010/13/ES se mění takto:

1) V článku 1 se odstavec 1 mění takto:

a) v písmenu a) se bod i) nahrazuje tímto:

„i) služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, kdy hlavním účelem této služby nebo její oddělitelné části je poskytování pořadů, za které nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES. Touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto odstavce, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto odstavce;“;

b) vkládá se nové písmeno aa), které zní:

„aa) „službou platformy pro sdílení videonahrávek“ služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, která splňuje tyto požadavky:

i) služba spočívá v ukládání velkého množství programů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za něž poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nenese redakční odpovědnost;

[37] Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

ii) uspořádání uloženého obsahu určuje poskytovatel služby včetně automatických prostředků nebo algoritmů, a to zejména na základě shromažďování informací, zobrazování, označování a sekvencování;

iii) hlavním účelem služby nebo její oddělitelné části je poskytovat široké veřejnosti pořady a videonahrávky vytvářené uživateli za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání;

iv) služba je zpřístupňována prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES.“;

c) písmeno b) se nahrazuje tímto:

b) „pořadem“ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb, například celovečerní filmy, krátké videonahrávky, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba;“;

b) vkládá se nové písmeno ba), které zní:

„ba) „videonahrávkou vytvořenou uživatelem“ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která představuje jednotlivou položku vytvořenou a/nebo nahranou na platformu pro sdílení videonahrávek jedním nebo více uživateli;“

e) vkládá se nové písmeno da), které zní:

„da) „poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek“ fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje službu platformy pro sdílení videonahrávek;“;

2) název kapitoly II se nahrazuje tímto:

„OBECNÁ USTANOVENÍ PRO AUDIOVIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY“;

3) Článek 2 se mění takto:

a) v odstavci 3 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v jednom členském státě, avšak redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v jiném členském státě, považuje se za usazeného v členském státě, v němž působí většina pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb;“;

b) doplňují se nové odstavce 5a a 5b, které znějí:

„5a. Členské státy sdělí Komisi seznam poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, a kritéria uvedená v odstavcích 2 až 5, na nichž je jejich pravomoc založena. Budou Komisi následně neprodleně informovat o jakékoli změně tohoto seznamu. Komise zajistí, aby k těmto informacím měly přístup příslušné nezávislé regulační orgány.

5b. Pokud se při použití článků 3 a 4 této směrnice dotyčné členské státy neshodnou na tom, který členský stát má pravomoc, musí na tuto skutečnost bez zbytečného

odkladu upozornit Komisi. Komise může požádat skupinu evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA) o stanovisko k této věci ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne podání žádosti Komise. V případě, že Komise požádá skupinu ERGA o stanovisko, lhůty stanovené v čl. 3 odst. 5 a v čl. 4 odst. 5 se pozastavují, dokud skupina ERGA své stanovisko nepřijme.“;

4) Článek 3 se nahrazuje tímto:

„Článek 3

1. Členské státy zajistí svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu audiovizuálních mediálních služeb z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.

2. Členské státy se mohou prozatímně odchýlit od odstavce 1, pokud audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb spadajícím do pravomoci jiného členského státu:

a) zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje článek 6 nebo 12, případně oba;

b) ohrožuje veřejnou bezpečnost včetně zajištění národní bezpečnosti a obrany, případně představuje závažné a značné riziko jejich ohrožení; nebo

c) ohrožuje veřejné zdraví nebo představuje závažné a značné riziko jeho ohrožení.

3. Členské státy mohou uplatnit odstavec 2 pouze v případě, že jsou splněny tyto podmínky:

a) poskytovatel mediálních služeb podle názoru dotyčného členského státu během 12 měsíců před vydáním oznámení uvedeného v písmenu b) tohoto odstavce nejméně dvakrát porušil odst. 2 písm. a), b) nebo c);

b) dotyčný členský stát písemně oznámil poskytovateli mediálních služeb, členskému státu, který má nad poskytovatelem pravomoc, a Komisi údajná porušení a opatření, která zamýšlí přijmout v případě opětovného porušení;

c) konzultace s členským státem, který má nad poskytovatelem pravomoc, a s Komisí nevedly ve lhůtě jednoho měsíce od oznámení podle písmene b) ke smírnému řešení;

d) poskytovatel mediálních služeb poté, co mu bylo poskytnuto oznámení uvedené v písmenu b) tohoto odstavce, nejméně jednou porušil odst. 2 písm. a), b) nebo c);

e) oznamující členský stát dodržel právo dotyčného poskytovatele mediálních služeb na obhajobu, a zejména tomuto poskytovateli mediálních služeb umožnil, aby vyjádřil své názory na údajná porušení a opatření, která má tento členský stát v úmyslu přijmout. Náležitě zohlední jak tyto názory, tak názory členského státu, který má v dané věci pravomoc.

Ustanovení odst. 3 písm. a) a d) odstavce 3 se použijí pouze v případě lineárních služeb.

4. Komise ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení opatření, jež přijal členský stát na základě odstavců 2 a 3, a po konzultaci se skupinou ERGA rozhodne o slučitelnosti těchto opatření s právem Unie. Lhůta začíná běžet v den následující po dni obdržení úplného oznámení. Oznámení se považuje za úplné, pokud si Komise do tří měsíců od jeho obdržení nebo od obdržení případných vyžádaných dalších informací nevyžádá žádné další informace.

V případě, že Komise považuje oznámení za neúplné, vyžádá si všechny nezbytné dodatečné informace. Komise uvědomí členský stát o obdržení odpovědi na tuto žádost.

V případě, že dotyčný členský stát neposkytne požadované informace ve lhůtě stanovené Komisí nebo pokud poskytne informace neúplné, přijme Komise rozhodnutí, že opatření přijatá členským státem v souladu s odstavcem 2 jsou neslučitelná s právem Unie. Pokud Komise rozhodne, že jsou opatření neslučitelná s právem Unie, členský stát tato opatření neprodleně ukončí.

5. Odstavce 3 a 4 nevylučují uplatnění jakéhokoli postupu, prostředku nápravy nebo sankcí za dotyčné porušení v členském státě, do jehož pravomoci dotyčný poskytovatel mediálních služeb spadá.

6. Členské státy se mohou v naléhavých případech odchýlit od podmínek stanovených v odst. 3 písm. b) a c). V takovém případě musí být opatření co nejdříve oznámena Komisi a členskému státu, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediální služby, s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o tak naléhavý případ, že je nutné se od těchto podmínek odchýlit.

7. Aniž je dotčena možnost členského státu zavádět opatření uvedená v odstavci 6, Komise co nejdříve přezkoumá slučitelnost oznámených opatření s právem Unie. Dospěje-li Komise k závěru, že tato opatření nejsou slučitelná s právem Unie, bude požadovat, aby dotyčný členský stát upustil od přijetí veškerých zamýšlených opatření nebo aby tato opatření neprodleně ukončil.

8. Členské státy a Komise si pravidelně vyměňují zkušenosti a osvědčené postupy týkající se postupu stanoveného v odstavcích 2 až 7 v rámci kontaktního výboru zřízeného podle článku 29 a skupiny ERGA.“;

5) Článek 4 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy mohou uplatňovat vůči poskytovatelům mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, podrobnější nebo přísnější pravidla s ohledem na články 5, 6, 6a, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 19 až 26, 30 a 30a za předpokladu, že tato pravidla jsou v souladu s právem Unie.“;

b) v odstavci 3 se za písm. b) prvního pododstavce vkládá nový druhý pododstavec, který zní:

„Členský stát, který podnikl kroky v souladu s odst. 2 písm. a) a b), by měl uvést důvody, pro které má za to, že k údajnému obcházení došlo.“;

c) odstavce 4 a 5 se nahrazují tímto:

„4. Členský stát může přijmout opatření podle odstavce 3 pouze v případě, že jsou splněny tyto podmínky:

a) členský stát oznámil Komisi a členskému státu, v němž je usazen subjekt televizního vysílání, svůj úmyslu přijmout taková opatření, přičemž uvedl důvody, na jejichž základě situaci posoudil;

b) členský stát dodržel právo dotyčného subjektu televizního vysílání na obhajobu, a zejména umožnil tomuto subjektu televizního vysílání vyjádřit své názory na údajné obcházení a na opatření, která má oznamující členský stát v úmyslu přijmout;

c) Komise po konzultaci se skupinou ERGA rozhodla, že opatření jsou slučitelná s právem Unie, zejména, že posouzení ze strany členského státu, jenž tato opatření podle odstavců 2 a 3 přijal, jsou řádně odůvodněna.

5. Komise rozhodne do tří měsíců od oznámení podle odst. 4 písm. a). Tato lhůta začíná v den následující po dni obdržení úplného oznámení. Oznámení se považuje za úplné, pokud si Komise do tří měsíců od jeho obdržení nebo od obdržení případných vyžádaných dalších informací nevyžádá žádné další informace.

V případě, že Komise považuje oznámení za neúplné, vyžádá si všechny nezbytné dodatečné informace. Komise uvědomí členský stát o obdržení odpovědi na tuto žádost.

V případě, že dotyčný členský stát neposkytne požadované informace ve lhůtě stanovené Komisí nebo pokud poskytne informace neúplné, přijme Komise rozhodnutí, že opatření přijatá členským státem v souladu s odstavcem 3 jsou neslučitelná s právem Unie. Pokud Komise rozhodne, že jsou opatření neslučitelná s právem Unie, dotyčný členský stát od přijetí zamýšlených opatření upustí.“;

d) odstavec 7 se nahrazuje tímto:

„7. Členské státy podporují společnou regulaci a samoregulaci prostřednictvím kodexů chování přijatých na vnitrostátní úrovni v oblastech koordinovaných touto směrnicí v rozsahu, v jakém to dovolují jejich právní řády. Tyto kodexy musí být široce přijímány hlavními zúčastněnými subjekty v dotyčných členských státech. Kodexy chování musí jasně a jednoznačně vymezovat své cíle. Musí zajistit pravidelné, transparentní a nezávislé sledování a vyhodnocování toho, jak je dosahováno vytyčených cílů. Musí umožňovat účinné prosazování, a to včetně případných účinných a přiměřených sankcí.

Návrhy kodexů chování Unie uvedené v čl. 6a odst. 3, v čl. 9 odst. 2 a v čl. 9 odst. 4 a úpravy či rozšíření stávajících kodexů chování Unie předkládají Komisi jejich signatáři.

Komise může požádat skupinu ERGA o stanovisko k návrhům, úpravám nebo rozšířením kodexů. Komise může kodexy podle potřeby zveřejnit.“;

6) Název kapitoly III se nahrazuje tímto:

„USTANOVENÍ, KTERÁ SE VZTAHUJÍ NA AUDIOVIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY“;

7) V článku 5 se písm. d) nahrazuje tímto:

„d) členský stát, do jehož pravomoci spadají poskytovatelé mediálních služeb a příslušné regulační orgány a orgány dohledu.“;

8) Článek 6 se nahrazuje tímto:

„Členské státy vhodnými prostředky zajistí, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci neobsahovaly podněcování k násilí nebo nenávisti namířené proti skupině osob nebo proti příslušníkovi této skupiny vymezené podle pohlaví, rasového nebo etnického původu, náboženského vyznání nebo přesvědčení, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace.“

9) doplňuje se nový článek 6a, který zní:

„Článek 6a

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb poskytovali divákům dostatečné informace o obsahu, který by mohl narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob. Za tímto účelem mohou členské státy využívat systém deskriptorů označujících povahu obsahu audiovizuální mediální služby.

2. Za účelem provádění tohoto článku budou členské státy podporovat společnou regulaci.

3. Komise a skupina ERGA vybízejí poskytovatele mediálních služeb k výměně osvědčených postupů týkajících se systémů společné regulace v celé Unii. V relevantních případech Komise umožní vytvoření kodexů chování Unie.“;

10) Článek 7 se zrušuje;

11) Článek 9 se mění takto:

a) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Členské státy a Komise vybízejí k vytvoření kodexů chování založených na samoregulaci a společné regulaci, pokud jde o nevhodná audiovizuální obchodní sdělení, která provází pořady, jejichž významnou část publika představují děti, nebo jsou v těchto pořadech obsažena, a která se týkají potravin a nápojů obsahujících živiny a látky s výživovým nebo fyziologickým účinkem, jejichž nadměrný příjem v celkové stravě se nedoporučuje, zejména tuky, transmastné kyseliny, sůl/sodík a cukry.

Tyto kodexy by měly být využívány k účinnému snižování expozice nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se potravin a nápojů, které mají vysoký obsah soli, cukrů a tuků nebo které jiným způsobem nevyhovují vnitrostátním nebo mezinárodním výživovým doporučením. Tyto kodexy by měly stanovit, že

audiovizuální obchodní sdělení nemají zdůrazňovat kladnou vlastnost nutričních aspektů těchto potravin a nápojů.

Komise a skupina ERGA budou podporovat výměnu osvědčených postupů v oblasti systémů samoregulace a společné regulace v celé Unii. V relevantních případech Komise umožní vytvoření kodexů chování Unie.“;

b) doplňují se nové odstavce 3 a 4, které znějí:

„3. Členské státy a Komise vybízejí k vytvoření kodexů chování založených na samoregulaci a společné regulaci, pokud jde o nevhodná audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů. Tyto kodexy by měly být využívány k účinnému omezení expozice nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se alkoholických nápojů.

4. Komise a skupina ERGA budou podporovat výměnu osvědčených postupů v oblasti systémů samoregulace a společné regulace v celé Unii. V relevantních případech Komise umožní vytvoření kodexů chování Unie.“;

12) v článku 10 se písm. b) nahrazuje tímto:

„b) nenabádají přímo k nákupu nebo pronájmu zboží nebo služeb;“;

13) Článek 11 se nahrazuje tímto:

„Článek 11

1. Odstavce 2, 3 a 4 se použijí pouze na pořady vyrobené po 19. prosinci 2009.

2. Umístění produktu je přípustné ve všech audiovizuálních mediálních službách s výjimkou zpravodajských a publicistických pořadů, spotřebitelských publicistických pořadů, náboženských pořadů a pořadů s významným podílem dětského publika.

3. Pořady, které obsahují umístění produktu, musí splňovat tyto požadavky:

a) jejich obsah a v případě televizního vysílání i doba jejich zařazení nejsou v žádném případě ovlivněny tak, aby tím byla dotčena odpovědnost a redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb;

b) nenabádají přímo k nákupu nebo pronájmu zboží nebo služeb;

c) diváci jsou jasně informováni o existenci umístění produktu. Pořady obsahující umístění produktu jsou na začátku a na konci pořadu a při pokračování pořadu po reklamní přestávce vhodně označeny, aby divák nemohl být žádným způsobem uveden v omyl.

Výjimečně mohou členské státy od požadavků uvedených výše v písmenu c) upustit, pokud dotčený pořad nevyrobil ani jeho výrobu nezadal sám poskytovatel mediálních služeb nebo společnost přidružená k poskytovateli mediálních služeb.

4. Pořady nesmějí v žádném případě obsahovat umístění produktu, pokud jde o:

a) tabákové výrobky nebo cigarety nebo umístění produktu podniků, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej cigaret a jiných tabákových výrobků;

b) určité léčivé přípravky nebo léčebné postupy, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis.“;

14) Článek 12 se nahrazuje tímto a přesunuje se do kapitoly III:

„*Článek 12*

Členské státy přijmou vhodná opatření, která zajistí, aby programy poskytované poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci, které by mohly narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, byly dostupné pouze tak, aby je nezletilé osoby neměly běžně možnost vidět nebo slyšet. Tato opatření mohou zahrnovat volbu doby vysílání, nástroje pro ověřování věku nebo jiná technická opatření. Musí být úměrná potenciální újmě vyplývající z daného pořadu.

Nejvíce škodlivý obsah, jako je bezdůvodné násilí a pornografické scény, podléhá nejpřísnějším opatřením, jako je šifrování a účinná rodičovská kontrola.“;

15) Článek 13 se nahrazuje tímto:

„Článek 13

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání spadající do jejich pravomoci zajistili ve svém katalogu alespoň 20% podíl evropských děl a jejich zdůraznění.

2. Členské státy mohou vyžadovat, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání spadající do jejich pravomoci finančně přispívali na výrobu evropských děl, mimo jiné prostřednictvím přímých investic do obsahu a příspěvků do vnitrostátních fondů. Členské státy mohou vyžadovat takové finanční příspěvky od poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, kteří se zaměřují na diváky na jejich území, ale jsou usazeni v jiných členských státech. V takovém případě musí být finanční příspěvek založen pouze na příjmech získaných v členském státě, na nějž je vysílání zaměřeno. Pokud členský stát, v němž je poskytovatel usazen, ukládá povinnost finančního příspěvku, zohlední finanční příspěvky, jež ukládají členské státy, na jejichž území jsou služby zaměřeny. Jakýkoli finanční příspěvek musí být v souladu s právem Unie, zejména s pravidly pro poskytování státní podpory.

3. Nejpozději do *[date – no later than three years after adoption]* a poté každé dva roky podávají členské státy Komisi zprávu o provádění odstavců 1 a 2.

4. Komise na základě informací poskytnutých členskými státy a na základě nezávislé studie podává Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování odstavců 1 a 2, přičemž zohlední vývoj trhu a technický rozvoj a cíl kulturní rozmanitosti.

5. Členské státy upustí od požadavků uvedených v odstavcích 1 a 2 u poskytovatelů s nízkým obratem nebo s nízkou sledovaností a u malých podniků a mikropodniků. Členské státy mohou od těchto požadavků upustit také v případech, kdy by vzhledem k povaze nebo tématu audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání byly nepraktické nebo neodůvodněné.“;

16) V čl. 20 odst. 2 se první věta nahrazuje tímto:

„Vysílání filmů vytvořených pro televizi (s výjimkou seriálů, cyklů a dokumentů), kinematografických děl a zpravodajských pořadů může být přerušeno televizní reklamou nebo teleshoppingem jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně 20 minut.“;

17) Článek 23 se nahrazuje tímto:

„Článek 23

1. Denní podíl televizních reklamních šotů a šotů teleshoppingu nesmí v době mezi 7:00 a 23:00 překročit 20 %.

2. Odstavec 1 se nepoužije na:

a) oznámení subjektu televizního vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, nebo pořadů jiných subjektů, které patří do téže mediální skupiny;

b) oznámení o sponzorování;

c) umístění produktu.“;

18) Kapitola VIII se zrušuje;

19) Doplňuje se nová kapitola IXa, která zní:

„KAPITOLA IXa

USTANOVENÍ, KTERÉ SE VZTAHUJE NA SLUŽBY PLATFOREM PRO SDÍLENÍ VIDEONAHRÁVEK

Článek 28a

1. Aniž jsou dotčeny články 14 a 15 směrnice 2000/31/ES, členské státy zajistí, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek přijali vhodná opatření s cílem:

a) chránit nezletilé osoby před obsahem, který může narušit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj;

b) chránit všechny občany před obsahem, který obsahuje podněcování k násilí nebo nenávisti namířené proti skupině osob nebo proti příslušníkovi této skupiny vymezené podle pohlaví, rasy, barvy pleti, náboženského vyznání, původu nebo národnostní či etnické příslušnosti.

2. O tom, co představuje vhodné opatření pro účely odstavce 1, se rozhodne s ohledem na povahu příslušného obsahu, na újmu, kterou může způsobit, na charakteristiku kategorie osob, které mají být chráněny, a rovněž na práva a oprávněné zájmy, o něž se jedná, včetně zájmů poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek a uživatelů, kteří daný obsah vytvořili a/nebo nahráli, stejně jako veřejného zájmu.

Tato opatření musí zahrnovat, je-li to vhodné:

a) definici pojmů podněcování k násilí nebo nenávisti uvedených v odst. 1 písm. b) a obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob v souladu s články 6 a 12 v uvedeném pořadí a jejich uplatňování v podmínkách poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek;

b) zřízení a provozování mechanismů umožňujících uživatelům platforem pro sdílení videonahrávek nahlásit nebo označit dotčenému poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek obsah uvedený v odstavci 1 uložený na jeho platformě;

c) zřízení a provozování systémů ověřování věku pro uživatele platforem pro sdílení videonahrávek u obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;

d) zřízení a provozování systémů umožňujících uživatelům platforem pro sdílení videonahrávek hodnotit obsah uvedený v odstavci 1;

e) zajištění systémů rodičovské kontroly v souvislosti s obsahem, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;

f) zřízení a provozování systémů, jejichž prostřednictvím poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek vysvětlují uživatelům těchto platforem, jaký účinek má oznamování a označování uvedené v písmenu b).

3. Za účelem provádění opatření uvedených v odstavcích 1 a 2 členské státy podporují společnou regulaci, jak je uvedeno v čl. 4 odst. 7.

4. Členské státy zavedou mechanismy potřebné k posouzení vhodnosti opatření uvedených v odstavcích 2 a 3, která přijmou poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek. Členské státy svěří tento úkol úřadům určeným v souladu s článkem 30.

5. Členské státy nebudou od poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek vyžadovat opatření, která jsou přísnější než opatření uvedená v odstavcích 1 a 2. Členským státům se nebrání v ukládání přísnějších opatření ve vztahu k protiprávnímu obsahu. Při přijímání těchto opatření budou respektovat podmínky stanovené v platných právních předpisech Unie, jako například v článku 14 a 15 směrnice 2000/31/ES nebo v článku 25 směrnice 2011/93/EU.

6. Členské státy zajistí, aby byly k dispozici mechanismy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy za účelem řešení sporů mezi uživateli a poskytovateli platforem pro sdílení videonahrávek ohledně používání vhodných opatření uvedených v odstavcích 1 a 2.

7. Komise a skupina ERGA vybízejí poskytovatele platforem pro sdílení videonahrávek k výměně osvědčených postupů týkajících se systémů společné regulace v celé Unii. V relevantních případech Komise umožní vytvoření kodexů chování Unie.

8. Poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek, případně organizace, které tyto poskytovatele v tomto ohledu zastupují, předloží Komisi návrh kodexů chování Unie a změn stávajících kodexů chování Unie. Komise může požádat skupinu ERGA o stanovisko k návrhům, úpravám nebo rozšířením těchto kodexů chování. Komise může tyto kodexy chování odpovídajícím způsobem zveřejnit.

Článek 28b

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek, kteří nejsou usazeni na jejich území, ale je na něm usazena buď jejich mateřská společnost nebo dceřiná společnost, nebo kteří jsou součástí skupiny, jejíž jiný subjekt je usazen na jejich území, byli pro účely čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/31/EHS považováni za usazené na jejich území.

Pro účely použití prvního pododstavce platí, že pokud mateřská společnost, dceřiná společnost nebo jiný subjekt skupiny jsou usazeny v různých členských státech, má se za to, že poskytovatel je usazen v členském státě, kde je usazena jeho mateřská společnost, případně, pokud tam usazena není, v členském státě, kde je usazena jeho dceřiná společnost, případně pokud tam usazena není, v členském státě, ve kterém je usazen jiný subjekt této skupiny.

Pro účely použití druhého pododstavce platí, že pokud existuje více dceřiných společností, z nichž každá je usazena v jiném členském státě, případně pokud existuje více dalších subjektů skupiny, z nichž každý je usazen v jiném členském státě, dotčené členské státy zajistí, aby poskytovatel označil členský stát, který bude považován za členský stát, ve kterém je usazen.

2. Členské státy sdělí Komisi seznam poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek usazených na jejich území a kritéria uvedená v čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/31/ES a v odstavci 1, na nichž je založena jejich pravomoc. Tento seznam budou pravidelně aktualizovat. Komise zajistí, aby příslušné nezávislé regulační orgány měly k těmto informacím přístup.“;

20) Název kapitoly XI se nahrazuje tímto:

„REGULAČNÍ ORGÁNY ČLENSKÝCH STÁTŮ“;

21) Článek 30 se nahrazuje tímto:

„Článek 30

1. Každý členský stát určí jeden nebo více nezávislých vnitrostátních regulačních orgánů. Členské státy zajistí, aby měly odlišnou právní subjektivitu a aby byly funkčně nezávislé na jakémkoli jiném veřejném či soukromém subjektu. Tím není

dotčena možnost, aby členské státy zřizovaly regulační orgány vykonávající dohled nad různými odvětvími.

2. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány vykonávaly své pravomoci nestranně a transparentně a v souladu s cíli této směrnice, zejména s pluralitou médií, kulturní rozmanitostí, ochranou spotřebitele, vnitřním trhem a podporou korektní hospodářské soutěže.

Vnitrostátní regulační orgány nevyžadují ani nepřijímají pokyny od jakéhokoli jiného subjektu ve vztahu k výkonu úkolů, které jim byly přiděleny podle vnitrostátních právních předpisů, jimiž se provádí právo Unie. To nebrání dohledu v souladu s vnitrostátním ústavním právem.

3. Tyto kompetence a pravomoci nezávislých regulačních orgánů, jakož i způsoby, jimiž je lze volat k odpovědnosti, musí být jasně vymezeny zákonem.

4. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány měly odpovídající pravomoci k prosazování předpisů, které jim umožní účinné plnění jejich funkcí.

5. Ředitele vnitrostátního regulačního orgánu nebo členy kolektivního orgánu plnícího jeho funkce v rámci vnitrostátního regulačního orgánu lze odvolat pouze v případě, že již nesplňují podmínky požadované pro výkon jejich povinností, které jsou předem stanoveny ve vnitrostátním právu. Rozhodnutí o odvolání musí být zveřejněno a odůvodněno.

6. Členské státy zajistí, aby nezávislé vnitrostátní regulační orgány měly samostatné roční rozpočty. Tyto rozpočty se zveřejňují. Členské státy rovněž zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány měly odpovídající finanční a lidské zdroje, jež jim umožní plnit úkoly, které jim byly uloženy, a aktivně se účastnit činnosti skupiny ERGA a přispívat k ní.

7. Členské státy zajistí, aby na vnitrostátní úrovni existovaly účinné mechanismy, v jejichž rámci má každý uživatel nebo poskytovatel mediálních služeb nebo platformy pro sdílení videonahrávek, který je dotčen rozhodnutím vnitrostátního regulačního orgánu, právo odvolat se proti rozhodnutí k odvolacímu orgánu. Tento odvolací orgán je nezávislý na stranách odvolacího řízení.

Odvolací orgán, kterým by měl být soud, musí mít příslušné odborné znalosti potřebné pro účinný výkon svých funkcí. Členské státy zajistí, aby skutková podstata případu byla řádně posouzena a aby existoval účinný odvolací mechanismus.

Do rozhodnutí o jakémkoli odvolání zůstává v platnosti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, pokud nejsou povolena dočasná opatření v souladu s vnitrostátními právními předpisy.“;

22) doplňuje se nový článek 30a, který zní:

„Článek 30a

1. Tímto se zřizuje skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA).

2. Sestává z vnitrostátních nezávislých regulačních orgánů v oblasti audiovizuálních mediálních služeb. Ty musí být zastoupeny svými vedoucími pracovníky nebo výše postavenými jmenovanými zástupci daného vnitrostátního regulačního orgánu, který je primárně příslušný pro dohled nad audiovizuálními mediálními službami, případně pokud vnitrostátní regulační orgán neexistuje, jinými zástupci, které zvolí podle svých postupů. Zasedání skupiny se účastní zástupce Komise.

3. Úkoly členů skupiny ERGA jsou následující:

a) poskytovat Komisi rady a pomáhat jí v jejím úsilí zajistit důsledné provádění regulačního rámce pro audiovizuální mediální služby ve všech členských státech;

b) poskytovat Komisi rady a pomáhat jí ve všech záležitostech souvisejících s audiovizuálními mediálními službami v rámci pravomoci Komise. Je-li to opodstatněné z hlediska poskytování rad Komisi o některých otázkách, může tato skupina za účelem shromáždění potřebných informací konzultovat účastníky trhu, spotřebitele a konečné uživatele;

c) zajišťovat výměnu zkušeností a osvědčených postupů, pokud jde o uplatňování předpisového rámce pro audiovizuální mediální služby;

d) spolupracovat a poskytovat svým členům informace nezbytné pro uplatňování této směrnice, zejména pokud jde o její články 3 a 4;

e) na žádost Komise poskytovat stanoviska k otázkám uvedeným v čl. 2 odst. 5b,v čl. 6a odst. 3, v čl. 9 odst. 2, v čl. 9 odst. 4 a k veškerým záležitostem týkajícím se audiovizuálních mediálních služeb, zejména v oblasti ochrany nezletilých osob a podněcování k nenávisti.“;

4. Komise má pravomoc přijmout jednací řád skupiny ERGA prováděcím aktem.“;

23) Článek 33 se nahrazuje tímto:

„Článek 33

Komise sleduje, jak členské státy uplatňují tuto směrnici, včetně jejího uplatňování společné regulace a samoregulace prostřednictvím kodexů přijatých na vnitrostátní úrovni.

Do *[date – no later than four years after adoption]* a poté každé tři roky předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování této směrnice.

Do *[date – no later than 10 years after adoption]* předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě hodnocení *ex post*, které bude případně doplněno návrhy na její přezkum, s cílem změřit dopad směrnice a její přidanou hodnotu.“

Článek 2

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do *[date – no later than 1 year after entry into force]*. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

   Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu a znění uvedeného prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 3

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 4

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne

za Evropský parlament	*za Radu*
předseda	*předseda*